

Arhimandrit Cleopa Ilie

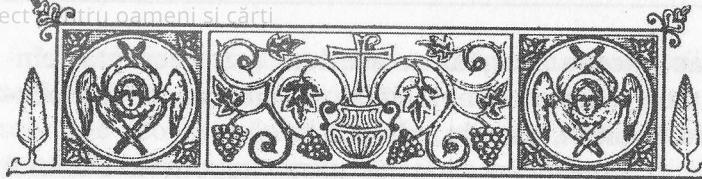
ÎNDREPTAR PENTRU SPOVEDANIE

*Tipărit cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei*

*Text îngrijit de
Arhimandrit Ioanichie Bălan*

Ediția a II-a

*Editura Mănăstirea Sihăstria
2010*

CUPRINS

Sfânta Spovedanie	5
Îndreptar pentru Spovedanie	11
Păcatele împotriva celor zece porunci	49
Cuvânt pentru Spovedanie	55
Anexă	58

Tehnoredactare computerizată
la Sfânta Mănăstire Sihăstria

Tipărită la Tipografia Mitropolitană Trinitas
în colaborare cu

IMPRIMERIILE DAVID

Iași, Șoseaua Ștefan cel Mare și Sfânt 67-69, 700498,
Telefon: 0232 276221, Fax: 0232 232588
www.imprimeriiledavid.ro

SFÂNTA SPOVEDANIE

Una dintre marile datorii duhovnicești ale creștinilor este mărturisirea păcatelor. Trebuie să știm mai întâi că toți greșim înaintea lui Dumnezeu, unii mai mult, alții mai puțin, și nimeni nu este fără de păcat. Acest lucru ni-l arată Sfânta Scriptură, care zice: *Toți multe greșim. Iar de vom zice că păcat nu avem, pe noi însine ne înșelăm și adevărul nu este în noi; iar dacă ne vom mărturisi păcatele, credincios și drept este Dumnezeu, ca să ne ierte nouă păcatele și să ne curățească pe noi de toată intinăciunea și nedreptatea.*

Taina Mărturisirii sau a Spovedaniei cuprinde patru părți. Prima parte este **durerea inimii** pentru păcate. Să-mi pară rău și să plâng pentru păcatul prin care am supărat pe Dumnezeu. A doua este **spovedania prin grai viu la duhovnic**. A treia este **facerea canonului**. A patra parte, cheia Sfintei Spovedanii, este **dezlegarea păcatelor**, prin punerea mâinilor preotului pe capul credinciosului. Aceasta se numește epicleza duhovniciei, adică venirea Duhului Sfânt peste capul celui ce s-a mărturisit curat. Că nu se poate încheia Taina Sfintei Spovedanii, decât atunci când a pus preotul mâna pe capul celui ce se mărturisește și i-a citit rugăciunea de dezlegare. Dar

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ILIE CLEOPA, arhimandrit

Îndreptar de spovedanie / arhim. Cleopa Ilie. – Ed. a 2-a. -
Vânători: Mănăstirea Sihăstria, 2010 -

ISBN 978-973-7897-65-7

265.62:281.95

preotul nu poate dezlega la Spovedanie decât ce i s-a spus. Iar dacă cineva are vreo rezervă și ține vreun păcat nespus, toate păcatele le are îndoite, pentru că a crezut că Dumnezeu nu știe ce a făcut.

O spovedanie trebuie să împlinească următoarele condiții:

1. Spovedania trebuie să se facă înaintea duhovnicului. Deci, eu când mă duc la spovedanie înaintea preotului, mă duc în fața lui Dumnezeu. Preotul este un simplu martor. În ziua judecății el atât poate spune, cât i-am spus eu. Ce nu i-am spus, nu-i dezlegat nici pe pământ, nici în cer. Dar eu, dacă m-am dus la spovedanie și i-am spus toate și preotul mi-a făcut dezlegare cu mâinile pe cap, eu suntdezlegat. Nu ați auzit în Evanghelie? *A suflat asupra lor și le-a zis: Luați Duh Sfânt; cărora le veți ține păcatele, ținute vor fi și cărora le veți ierta, iertate vor fi, și orice veți dezlega voi pe pământ, va fi dezlegat și în cer...*

2. Spovedania trebuie să fie completă și să nu se ascundă nimic din cele făptuite. Dar ca să ții minte și să faci o mărturisire întreagă, nu te duce cu ochii legați la preot, căci diavolul îți ia mintea și uiți. Cu o săptămână sau două înainte, stai liniștit într-o cameră, ia-ți un caiet și scrie toate păcatele tale din copilărie, sau de la ultima spovedanie. Ce păcate ai pe conștiință, de când erai copil mic; când erai de cinci ani, când erai de șapte ani, când erai în clasa întâi la școală, când erai în clasa a doua, când erai într-o nouă, când erai fată mare sau flăcău, înainte de căsătorie sau după căsătorie, când erai militar. Scrie,

că și diavolul a scris. Avem contabil bun, îngerul rău, pe umărul stâng, care scrie tot.

3. Spovedania trebuie făcută de bunăvoie, după mărturia Duhului Sfânt, Care zice: *și din voia mea mă voi mărturisi Lui.*

4. Spovedania să fie făcută cu umilință, căci *inima înfrântă și smerită Dumnezeu nu o va urgisi.*

5. Spovedania să nu fie prihănită, adică să nu dăm vina pe nimeni, nici pe oameni, nici pe vreo altă zidire a lui Dumnezeu, nici chiar pe diavoli. La spovedanie numai pe noi să ne învinuim și să ne prihănim, cum zice Sfântul Ioan Scărarul: „A mea este buba, a mea este rana; dintră a mea lenevire s-a făcut, iar nu dintr-o altuia”.

6. Spovedania se cuvine să fie dreaptă, adică să spui adevărul; spune cum ai făcut toate, fără rușine. Isus Sirah zice: *Este rușine care aduce păcat și este rușine care aduce slavă și har.* Rușinea aceasta pe care o suferi la spovedanie te scutește pe tine de rușinea aceea pe care o vom suferi cu toții în ziua cea înfricoșată a Judecății lui Dumnezeu.

7. Spovedania să fie hotărâtoare. Să luăm înaintea duhovnicului o mare hotărâre de a nu mai păcătui, ajutându-ne nouă dumnezeiescul har, și să voim mai bine a muri de mii de ori decât a mai păcătui de acum înainte cu voința noastră. Sfântul Vasile cel Mare zice: „Nu se folosește de mărturisire, nici se mărturisește, cel ce zice la spovedanie numai că a greșit, însă rămâne iarăși în păcat și nu-l urăște”. Toată pocăința ta întru aceasta constă, să te hotărăști a-ți schimba viața.

Cine reușește să facă o spovedanie curată, reușește să facă al doilea Botez, după cum ați văzut că zice preotul la molitfă: „De vreme ce cu al doilea Botez te-ai botezat, după rânduiala tainelor creștiniștii”.

După o spovedanie curată, trebuie să primim un canon, pe care trebuie să-l împlinim. Cel ce se spovedește are marea datorie de a-și face canonul dat pentru a scăpa de chinul cel veșnic al iadului.

Vedem în Sfânta Scriptură că prin canon s-au curățit toți cei ce au păcatuit înaintea Domnului. Iar cel ce a primit canon și nu-l face, nu se poate curăța de lepra păcatului și nici sufletul său nu este slobozit din robia dracilor.

Este bine de știut că cel ce se pocăiește cu adevarat, nu numai că primește canonul dat de duhovnicul său, ci singur cere mai mult canon, știind că ori aici vremelnic, ori dincolo veșnic, păcătoșii trebuie să-și facă canonul. Iar canonul să fie după măsura puterii fiecăruia. Ai auzit ce spune Sfântul Marcu Ascetul? „Câtă deosebire are arama de fier și fierul de găteje, adică de vreascuri, atâtă deosebire este între un trup și altul“.

*

Precum o cămașă trebuie spălată de multe ori, aşa și sufletul trebuie spălat mereu prin deasă spovedanie. La începutul creștinismului spovedania se făcea în fiecare zi. Mai târziu, oamenii, rărind cu Sfânta Împărtășanie, au rărit-o și cu Sfânta Spovedanie. Și vedeți, acum de-abia se mai spovedesc în cele patru posturi. Atâtă s-a răcit credința și evlavia,

mai ales față de Spovedanie, și chiar de împărtășirea cu Preacuratele Taine, care aduc cel mai mare folos și putere de creștere duhovnicească a sufletelor noastre prin harul Duhului Sfânt, ce vine peste noi prin aceste Sfinte Taine.

Primul folos al desei spovedanii este acela că păcatul nu prinde rădăcini în noi și se strică din suflet cuibul satanei. Ai văzut cocostârcul? Face cuib pe casă la tine; și-i o pasăre foarte fină. Dacă i-ai stricat cuibul o dată, de două ori, nu-ți mai vine acolo. Știe că-i ești dușman. Așa și noi, dacă-i stricăm cuibul satanei, el nu mai vine repede. Diavolul, văzând că te spovedești des, te căiești, te rogi și-l părăști mereu, zice așa: „Degeaba mă ostenesc cu dânsul, că se duce mereu la preot și se spovedește, și-ldezleagă, și eu nu câștig nimic. Mai bine mă duc la cei care dorm, care n-au grija de mântuire, care nu se spovedesc cu anii, că aceia nu mi se mai împotrivesc!“.

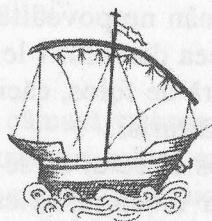
Al doilea folos al desei spovedanii este că omul ține minte ușor greșelile făcute de la ultima spovedanie; pe când cel ce se mărturisește rar, cu anevoie poate să-și aducă aminte de toate câte a făcut. Astfel, multe din păcate rămân nespovedite și, prin urmare, neieritate. Pentru aceea diavolul îl aduce aminte în ceasul morții, dar fără de folos, căci îl se leagă limba și nu le mai poate mărturisi.

Al treilea folos al celui ce se mărturisește des este că și dacă îl întâmplă să cadă într-un păcat de moarte, îndată aleargă și se mărturisește și intră în harul lui Dumnezeu, și nu suferă să aibă pe conștiință greutatea păcatului, fiind deprins a se curăță des prin spovedanie.

Al patrulea folos al desei spovedanii este că pe unul ca acesta îl află moartea curățit și în harul lui Dumnezeu, având mare nădejde de mântuire. După mărturia Sfântului Vasile cel Mare, diavolul merge totdeauna la moartea dreptilor și a păcătoșilor, căutând să afle pe om în păcate pentru a-i lua sufletul. Dar la cei ce se mărturisesc des și curat nu poate afla nimic, deoarece s-au mărturisit luând dezlegare pentru păcate.

Al cincilea folos al desei spovedanii este că unul ca acesta se oprește și se înfrânează de la păcate, aducându-și aminte că după puține zile se va mărturisi din nou și va primi canon de la duhovnic, acesta muștrându-l pentru cele făcute.

Deci, cel ce are obicei să se mărturisească des nu lasă rugina păcatului să se prindă de mintea și inima lui. Cine își plivește ogorul sufletului des simte când încolțește păcatul și îndată îl smulge din suflet prin spovedanie. Pe acela moartea nu-l găsește nepregătit.

ÎNDRĘPTAR PENTRU SPOVEDANIE

Mai întâi de toate mărturisesc înaintea lui Dumnezeu, Celui închinat în Sfânta Treime, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, înaintea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și Pururea Fecioarei Maria, înaintea tuturor îngerilor, a tuturor sfinților lui Dumnezeu și înaintea sfinției voastre, părinte, că eu, păcătosul, în toată clipa și în tot ceasul am supărat pe Preabunul Dumnezeu cu păcatele și răutățile mele cele fără de număr:

1. Am păcatuit cu încrederea prea mare și ne-socotită împotriva lui Dumnezeu, zicând că El este milostiv și mă va ierta și pentru aceea pot să păcătuiesc mereu.

2. Mi-am pus în minte ca să păcătuiesc cât voi putea, zicând că mă voi pocăi la anul, la bătrânețe, pe patul morții. Am zis că dacă va voi Dumnezeu mă voi mântui, iar dacă nu, mă va pierde.

3. M-am deznădăjduit de mila lui Dumnezeu, că tot nu mă va ierta, de aceea am păcatuit mereu.

4. Mi-am pus în minte să mă sinucid și chiar am încercat să fac aceasta. Am fost autor moral la sinuciderea cuiva.

5. Am stat împotriva adevărului arătat și dovedit al Bisericii cuprins în Sfânta Scriptură, Sfânta Tradiție și istorie, motiv pentru care am întristat și alungat Duhul Sfânt de la mine (Caz concret).

6. Mi-am împietrit inima, neprimind și nepăzind cuvântul lui Dumnezeu, socotind Dumnezeieștile Scripturi mincinoase. Am avut gânduri de hulă împotriva lui Dumnezeu, a Maicii Domnului, a Sfinților sau a altor lucruri sfinte (Trebuiesc spuse gândurile de hulă).

7. Am hulit faptele bune ale aproapelui; am inviat pe aproapele pentru darul ce i l-a dat Dumnezeu.

8. Din răutate nu am dat învățătură despre credință (dacă am știut) celor neștiutori.

9. N-am vrut să aud vorbindu-se despre Dumnezeu, credință, religie.

10. Am zis că Dumnezeu e o născocire a preoților, că El nu există în realitate; că nu există suflet, nici îngeri, nici draci, nici judecată, nici înviere, nici rai și iad, nici viață viitoare; m-am lepădat de Dumnezeu cu cuvântul, cu gândul, chiar și în scris.

11. Am zis că Dumnezeu ne-a dat uitării, că nu se mai ocupă de noi.

12. Am crezut mai mult în calendar decât în învățătura Bisericii, ținând sărbătorile și posturile după calendarul vechi.

13. Am ținut calendarul pe vechi, nesocotind hotărârea Sfântului Sinod al Bisericii. Am fost naș la Botez sau la Cununie la cei care au fost botezați sau cununați de către preoții stiliști.

14. M-am lepădat de unica și dreapta credință

în Dumnezeu, cea ortodoxă, trecând la alte credințe eretice, sectare, schismatice sau filosofii (evrei, musulmani, budhiști, baptiști, pentecostali, adventiști, iehoviști, stiliști, catolici, atei etc.). Am practicat yoga, arte martiale, dianetică, bioenergie, parapsihologie, radiestezie, telepatie, hipnotism, spiritism, meditația transcendentală, zen-budismul și alte asemenea aces-tora. Am îndemnat și pe alții la aşa ceva.

15. Am luptat împreună cu potrivnicii Ortodoxiei la discreditarea preoților și a învățăturilor Bisericii; am făcut glume pe seama lor. Am participat la slujbe cu cei de alte credințe și m-am rugat împreună cu ei, căzând sub afurisenia Bisericii.

16. Am ucis cu voia sau fără de voia mea.

17. Am asuprit pe cei săraci, pe văduve și pe orfani; pe cei neputincioși sau lipsiți. Am oprit plata celor ce mi-au lucrat.

18. Am defăimat, batjocorit, bătut pe părinții mei trupești sau duhovnicești.

19. Am silit pe alții să păcătuiască sau i-am ajutat la păcat (la care anume); am luat apărarea celui ce păcătuia.

20. Nu am mustrat păcatul altora, când a fost vremea a face acest lucru.

21. Am avut îndoială, și mai am, de credința întru Unul Dumnezeu Cel în Treimea cea de o ființă și nedespărțită – Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

22. Am avut îndoieri asupra credinței Ortodoxe și a celor 7 Sfinte Taine (Botezul, Mirungerea, Pocăința sau Spovedania, Împărtășania, Preoția, Nunta și Sfântul Maslu).

23. N-am iubit pe Dumnezeu mai presus de